

Ordinationsprædiken i Maribo Domkirke

Ved Jacob Nørgaard Schevings ordination
torsdag den 29. maj 2019

*Det ord af den hellige skrift, som jeg på
denne din ordinationsdag særligt vil
lægge dig på sinde, skriver
evangelisten Johannes:*

Jesus sagde:

»Når Talsmanden kommer, som jeg vil
sende til jer
fra Faderen, sandhedens ånd, som
udgår fra Faderen,
skal han vidne om mig.

Men også I skal vidne,
for I har været med mig fra
begyndelsen.

Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke
skal falde fra.
De skal udelukke jer af synagogerne,
ja, der kommer en tid, da enhver, som
slår jer ihjel,
skal mene, at han derved tjener Gud.

Og det skal de gøre,
fordi de hverken har kendt Faderen
eller mig.

Men sådan har jeg talt til jer, for at I,
når den tid kommer, skal huske på, at
jeg har sagt det til jer.

Men jeg sagde det ikke til jer fra
begyndelsen,
fordi jeg var hos jer.«

(Joh. 15,26-27; 16,1-4)

Kære Jakob

Sjældent har jeg mødt en teologisk
kandidat, der har været så dedikeret til
ét bestemt embede som dig.

Stubbekøbing og Maglebrænde talte til
dig fra første færd, og du talte til
Stubbekøbing og Maglebrænde.

Det lyder det jo nærmest som en
vielsestale, jeg her er i gang med. Og
det er ikke tilfældigt,
at en ordination også kaldes en
præstevielser.

For der er flere paralleller mellem en
ordination og en vielse. Præst og
menighed kommer til at leve med
hinanden som i et ægteskab i medgang
og modgang.

Og nu står du så her klar til at blive
ordineret til dit første embede. Og det
selvom du ville have afsvoret,
at teologistudiet ville føre dig til
præstegerningen, da begyndte at
studere, siger du.

Men der er mere end én teologisk
kandidat, der har vandret på den
udviklingsvej, som du har.
Og hvorfor mon?

Præstegerningen er udfordrende,
tidskrævende og kan til tider være
belastende, blandt andet fordi
præstearbejdet ikke altid lader sig
planlægge, og grænserne mellem
arbejdsliv og privatliv er flydende.
Ind imellem må man slippe, hvad man
har i hænderne, for at stå til rådighed

for et menneske, der har brug for ens hjælp. Og det er netop heri, hemmeligheden ligger.

Det er derfor, at præstegerningen er så fascinerende – man står til rådighed for andre, man tjener Gud og mennesker og er aldrig i tvivl om, at man gør en forskel.

Præstearbejdet scorer meget højt på meningsfuldhed.

Dertil kommer, at hvor slidsomt det end kan være, så er det en stor tilfredsstillelse dagligt at arbejde med evangeliet – eller med et andet udtryk i hele sit virke som præst at skulle vidne om evangeliet:

”Du skal elske Herren din Gud, og din næste som dig selv.”

At vidne om det, man tror på i ord og gerning, er dybt meningsfuldt – og så oven i købet blive betalt for det!

I teksten til næste søndag, som jeg lige har læst, hører vi, at vi skal vidne. Helligånden, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal vidne om Kristus. Men også vi skal vidne. Både Jesu disciple, der levede dengang, og os, der kalder os kristne i dag, skal vidne!

Men det kræver mod at skulle vidne om sin tro.

Mange danskere mener i dag, at troen er en privatsag,

religionen hører ikke til i det offentlige rum.

Eller folk siger, at de tror på deres egen måde, så de behøver slet ikke et kristen fællesskab eller en kirke for at kunne praktisere deres tro.

Et af argumenterne for at vælge dåben fra i dag, er de nybakte forældres ønske om, at barnet skal vælge selv.

Skuespilleren Lars Mikkelsen lod sig døbe som voksen og sagde i et interview, at han synes, at det er så fint ved den danske folkekirke og kristendommen, at man selv kan vælge kirken til som voksen.

Antallet af drop in-dåb vidner om, at der er mange andre danskere, der tænker som han. Men det individuelle tilvalg af troen har indbygget en forudsætning.

For kristendommen ville slet ikke eksistere, og der ville ikke være et kristent fællesskab i form af en kirke i verden, hvis ikke der for 2000 år siden var og fortsat er mennesker, der vidner om deres kristne tro. For at den enkelte kan vælge kristendommen til, må der nødvendigvis være andre, der er bærer af det kristne fællesskab, som man kan melde sig ind i.

Beretningen om Jesus og hans forkyndelse forudsætter, at nogen formidler den. Så kristendommen kan aldrig nogen sinde kun være en privat

sag, for troen forudsætter vidner –
trosvidner.

Og hvad nytter det, at barrikadere sig
bag tavshed og iføre sig skudsikre
veste, når døden kommer fra hjertet?
Det er nødvendigt at bekende sin tro i
ord og i handling for at holde hjertet
åbent.

I en individualistisk tid og kultur, som
vi lever i, har vi mere end nogen sinde
brug for fællesskabet i kirken, hvor vi
vidner om vores kristne tro.

I evangelieteksten taler Jesus om
sandhedens ånd, der skal vidne om
ham.

Så som præster kan vi roligt læne os op
ad Jesu ord om, at det er Helligånden,
der gør arbejdet.

Det er ikke dig, der skal omvende,
det er ikke dig, der kan frelse,
det er ikke dig, der har ansvaret for
andres tro.

Det kan du trygt overlade til Gud,
der har sendt sin Helligånd til at vidne
om Kristus.

Men du skal fortælle omverdenen, hvad
du tror på, også når du står over for
folk, der mener noget andet.

Selvom vi lever vores travle liv som
individualister, så har vi altså brug for
at høre til i et åndsfællesskab, for det
indgyder mod.

Kirken er det sted, hvor vi erfarer det
åndsfællesskab, der indgyder mod til at
være tro mod sin tro.

Og her er du som præst det
professionelle trosvidne, der inspirerer
andre til at være tro mod deres tro.

At stille sig til rådighed for at tjene
Gud og mennesker er både udfordrende
og tidskrævende, men samtidig også
fascinerende og meningsfuldt.

Jeg ønsker dig Guds velsignelse i
præstegerning.

Amen